



1 Lennie đang bắt con ngài.

Bằng miệng.

Buồn cười thế không biết. Cậu ấy đứng đó, trên bờ sông, trong rừng tối, những con ngài lượn vòng vòng trên đầu. Trông cậu ấy hệt như ngọn đèn đường nhỏ trong đêm hè ấm áp.

- Cậu cười gì hả, Ritcho? - Cậu ấy làu bàu.

- Không. - Tôi nói. - Cười gì đâu. Tớ đã giữ bí mật giúp cậu bao nhiêu năm qua còn gì? Tớ là người bạn tốt nhất của cậu còn gì? Tớ cười gì? Cười bao giờ?

Tôi cố nhin cười. Cứ mỗi khi cậu ấy mở miệng, y như rằng có một tia sáng màu vàng bùng lên.

- Tớ đã bảo cậu mang theo đèn pin rồi mà? - Cậu ấy nói tiếp.

- Có cậu thì chúng ta đâu cần đèn đóm gì nữa? - Tôi trả lời.

Đột nhiên, một con ngài chui tọt vào miệng cậu ấy, thế là cậu ấy phun phì phì và ho sặc sụa. Lần này thì tôi không thể nhin cười.

- Đấy. - Lennie nói. - Cậu đừng chối nữa.

Cậu ấy ngậm chặt miệng, và thế là ánh sáng phụt tắt. Cả khu rừng tối đen, yên tĩnh. Tôi chẳng nhin thấy gì nữa.

- Hải Đăng, cậu đâu rồi? - Tôi hỏi.

Tôi lập tức biết được câu trả lời. Lennie tóm chặt cổ tôi từ phía sau và kéo tôi xuống đất. Chúng tôi vật nhau trên cỏ ướt. Gần như đánh lộn. Nói chính xác thì là cuộc đánh lộn nửa đùa nửa thật.

- Không được gọi tớ là Hải Đăng. - Lennie càu nhàu, hai hàm răng sáng lên.

Tôi cố gắng vật úp và bẻ quặt tay cậu ấy ra sau.

- Tớ gọi cậu là Hải Đăng bao nhiêu năm nay rồi, có sao đâu? - Tôi nói.

Lennie nhổ ra một ít đất:

- Ủ, nhưng sẽ có ngày ai đó phát hiện ra lí do cậu gọi thế.

- Sẽ chẳng ai phát hiện ra chùng nào cậu còn ngậm miệng. - Tôi nới lỏng tay một chút.

Tôi lại cười phá lên. Tôi đùa tếu thế cơ chứ! Nhanh như chớp, Lennie xoay người và ghì tôi xuống. Cậu ấy ngối tì lên ngực tôi và dùng đầu gối găm chặt hai khuỷu tay tôi.

- Hứa đi. - Cậu ấy nói.

- Còn lâu, Hải Đăng. - Tôi nói. - Tớ không thay đổi được. Và cậu cũng thế. Hãy nhìn thẳng vào sự thật. Cậu là người duy nhất trên Trái Đất có hàm răng phát sáng trong đêm.

- Được rồi. - Lennie nói. - Có gan làm thì có gan chịu nhé.

Thế rồi cậu ấy cúi sát mặt tôi và nhe hàm răng sáng thật sáng. Một luồng ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào hai con ngươi tôi. Tôi nhắm chặt mắt nhưng tia sáng mạnh đến nỗi dù hai mắt nhắm chặt, tôi vẫn thấy sáng. Cảm giác chói như là đang nhìn thẳng vào Mặt Trời.

- Nhức quá. - Tôi hét. - Chơi bản.

- Hứa đi. - Cậu ấy gằn giọng. - Hãy hứa không bao giờ gọi tớ là Hải Đăng nữa.

- Được rồi, được rồi. - Tôi hét to. - Bỏ tớ ra.

Rồi hai đứa lồm cồm bò dậy.

- Đi thôi. - Tôi nói. - Bọn cá rĩa hết cả môi rồi.

Chúng tôi lại chỗ bờ sông và quán cần câu. Tôi nghĩ chẳng cần phải bảo Lennie bắt thêm ngài nữa. Đêm nay thế là đủ.

Chúng tôi im lặng về nhà. Lennie sống cùng bà cháu tôi. Chúng tôi thân thiết như anh em. Trông có vẻ vẫn trên được thêm nên tôi quyết định đùa dai.

- Này, Hải Đăng. - Tôi nói. - Tớ bắt tréo ngón tay khi hứa lúc nãy nên lời hứa đấy không tính nhé.

- Cậu là đồ tồi. - Lennie hét tướng lên.

Chúng tôi cười sảng sặc khi cậu ấy đuổi tôi xuyên những bụi cây gai trên đường về nhà.

2 Có lẽ tôi nên kể từ đầu cho bạn rõ chuyện của Lennie. Tôi được trực tiếp chứng kiến nên biết rõ một phần. Còn phần đầu thì nhiều năm sau này tôi được nghe cô y tá kể. Cô ấy biết Lennie từ ngày đầu tiên cậu ấy đến trại trẻ. Ngày đó cũng cách đây khá lâu rồi. Thời mà nước ta vẫn còn trại trẻ mồ côi.

Đêm ấy, đã khuya lắm, không gian lạnh như tờ. Mười đứa bé đang ngủ yên trong nôi và chỉ có hai người coi sóc chúng: một cô y tá có đôi mắt nhân từ và một bà giám đốc đầy kinh nghiệm.

- Cái gì vậy? - Cô y tá chăm chú nhìn vào bóng đêm. - Tôi thấy gì đó dưới cổng.

- Và ta nghĩ mình biết đó là gì. - Bà giám đốc nói.

Cô y tá ra ngoài và vài phút sau quay lại, tay đẩy xe nôi.

Bà giám đốc kéo lớp chăn phủ, nhìn vào và nói:

- Ôi, con bé xinh quá.

- Tôi nghĩ là cậu bé. - Cô y tá nói. - Một cậu bé sơ sinh.

- Xem này, còn gì nữa ấy.

Bà giám đốc lôi ra bức tượng gỗ chạm khắc hình con khi. Nó to khoảng bằng bịch sữa và được đánh bóng loáng. Con khi mang nét mặt tinh quái. Bà giám đốc lật ngược bức tượng và thấy dưới đáy khắc: *Cho Lennie*.

- Tốt, vậy là chúng ta đã biết tên cậu bé. - Bà nói. - Nhưng chắc chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được mẹ cậu bé là ai.

Cô y tá cầm bức tượng lên, xoa xoa:

- Tôi từng nhìn thấy một con giống thế này. Tôi nghĩ có ngăn kéo bí mật để giấu đồ.

Cô ấy soi kỹ nhưng không thấy gì cả.

- Không có, - cô ấy nói, - chắc tôi nhầm.

Đúng lúc đó, đứa bé thút thít.

- Nó đói đấy. - Bà giám đốc vội vã đi hâm nóng bình sữa.

Lennie mở mắt.

Bà giám đốc nhanh chóng quay lại và nhét cái ti cao su vào miệng Lennie. Cậu bé chùn chụt mút ngon lành, và chẳng mấy chốc bình sữa cạn. Bà giám đốc nhẹ nhàng rút cái núm ti khỏi miệng cậu bé.

Chụt.

- Ối!!! - Bà la lên, nhảy lùi lại và ngã nhào lên ghế.

- Chuyện gì vậy? - Cô y tá hét.

- Nó cắn nát cái ti rồi. - Bà ấy giơ bình sữa lên, và cô y tá ngạc nhiên đến nín thở.

Đầu núm ti cao su bị cắn rời. Lennie bé nhỏ nhè mẩu cao su ra và cái đầu núm ti rơi này xuống sàn.

Lennie khóc. Còn bà giám đốc và cô y tá thì kinh ngạc nhìn chăm chăm cậu.

- Vô lí. - Bà giám đốc nói.

- Nó mới chỉ một ngày tuổi. - Cô y tá nói. - Và nó có... nó có...

- Răng! - Bà giám đốc la. - Những cái răng to kì lạ. Trong suốt bao năm làm y tá, chưa bao giờ ta trông thấy đứa trẻ sơ sinh nào có răng to cỡ này.

3 Mọi người ở trại trẻ yêu mến Lennie. Các y tá cho rằng cậu hơi kì lạ vì có những cái răng ngoại cỡ. Răng cậu quá to so với cái miệng xinh và cái đầu tí xíu. Thành ra, khi cậu cười, trông cậu giống hệt một con ngựa.

Mà cậu thì tính hay cười.

Rồi đến kì nhận con nuôi.

Những người muốn nhận con nuôi thường đến trại trẻ mồ côi. Họ thăm những đứa trẻ để xem mình thích bé nào.

Hôm đó, những người đến đầu tiên đi xe hơi bóng loáng.

- Chúng tôi muốn nhận một em bé đáng yêu. - Người phụ nữ lạnh lùng cười.

- Tất cả các bé ở đây đều đáng yêu. - Cô y tá nói.

Đúng lúc đó, Lennie bé nhỏ nhoèn miệng cười.

- Ối. - Người phụ nữ hoảng sợ nhìn chăm chăm cái nôi. - Nhìn này, những cái răng to đùng. Nó sẽ không bao giờ được nhận nuôi. Còn đứa khác không?

- Không. - Bà giám đốc trả lời. - Tôi không nghĩ chúng tôi có đứa bé nào phù hợp với bà.

Kể từ đó, dường như Lennie không thích bất cứ ai đến nhận con nuôi. Chắc cậu thấy tổn thương.

Rồi một hôm, có bà vợ ông bán thịt lợn đến. Bà ấy cù vào cằm Lennie.

- Cù này, cù này. - Bà ấy nói.

Đột nhiên bà ấy hét tướng lên:

- Ối.

Thì ra Lennie đã cắn vào ngón tay bà. Cắn rất đau. Thế là bà dắt chồng đi ngay, chẳng nói thêm lời nào.

Từ đó, mọi người được cảnh báo là không nên thò tay vào nôi của Lennie.

Đã nhiều lần có người đến thăm Lennie. Vài người muốn nhận nuôi cậu. Nhưng hễ cậu mở miệng khoe những cái răng lớn thật lớn là...

Có cặp vợ chồng trẻ, người chồng làm phi công, đã nhận nuôi Lennie, mặc dù có vẻ cậu chẳng ưa họ lắm. Ngay sáng hôm sau, họ đưa cậu quay lại trại trẻ.

- Nhìn đi, - viên phi công nói, - nó phá hỏng cái này.

Mọi người nhìn chăm chăm cái nôi mây. Lennie xé toạc cái nôi thành những miếng nhỏ bằng những cái răng to tướng.

- Răng trông sẽ nhỏ hơn khi đầu cậu bé to ra. - Bà giám đốc nói. - Hãy cho đứa bé thêm cơ hội.

- Không được. - Viên phi công nói. - Chúng tôi không muốn nhận nuôi một thằng Jack Thợ Xê⁽¹⁾.

Kể từ đó, Lennie từ chối bất cứ ai muốn nhận nuôi mình. Cậu cắn nát các nút ti cao su. Cậu nhai đồ chơi bằng gỗ cho đến khi chúng nát vụn. Cậu nhe răng và gặm gừ. Cậu cắn nát hết chần này đến chần khác. Cậu táp như cún, dọa bất cứ ai đến thăm. Thứ đồ chơi duy nhất cậu không cắn là con khi bằng gỗ.

Cậu rất yêu bà giám đốc. Cậu cũng rất yêu cô y tá. Nhưng cứ ai thấy cậu kì kì là cậu nhận ra ngay và phản ứng gay gắt.

Đến ba tuổi, Lennie vẫn ở trại trẻ mồ côi vì không ai nhận nuôi cậu.

- Lỡ dở mất thôi. - Bà giám đốc nói. - Hầu hết mọi người chỉ muốn nhận nuôi trẻ sơ sinh.

Rồi một hôm, bà giám đốc đưa vợ chồng ông Alan và bà Shirley Dobson đến thăm Lennie.

- Ta nghĩ ta đã tìm được cha mẹ cho cậu bé. - Bà tươi cười.

Cô y tá cũng ngẩng lên cười vui vẻ.

Cô ấy đến chỗ Lennie, cho cậu ăn và bế cậu vào phòng bà giám đốc. Cậu nhìn bà Shirley, cất tiếng gừ

(1). Kẻ giết người hàng loạt không rõ danh tính, thường cất xê xác nạn nhân tại Luân Đôn vào cuối thế kỉ 19.

gừ nho nhỏ và nhe răng. Rồi cậu nhìn chăm chăm ông Alan và ngoác miệng cười.

- Cậu bé thật đáng yêu. - Ông Alan nói. - Đúng là đứa trẻ chúng tôi mong ước.

Ông cúi nhìn Lennie bé nhỏ, cười thật rộng... và chìa ra hàm răng lớn hơn răng Lennie rất nhiều. Chúng thật to. Phải, rất rất to. Chúng xứng đáng được phong tặng danh hiệu những chiếc răng to nhất thế giới.

Lennie dang tay và chập chững bước về phía ông Alan. Rồi cậu triu mền quay sang bà Shirley. Bà ấy thì có hàm răng bình thường thôi, nhưng ai cũng thấy là bà ấy thích Lennie lắm rồi.

- Ụ iu. - Lennie bập bẹ.

Cuối cùng thì cậu cũng tìm được cha mẹ.

Từ đó, Lennie có mái ấm.

4 Trang trại nhà Lennie ở kế bên trang trại của bà cháu tôi. Hai trang trại nằm tại • trục đường dẫn lên núi, cách các nơi khác hàng dặm. Chỉ có hai nhà, ngoài ra chẳng còn hàng xóm nào. Thật ra, nhà bà cháu tôi cũng không hẳn là trang trại, vì chúng tôi chỉ có một con bò và hai chú